

Θεατρικό

Ηλίας

Ξανθούλα

παππούς

γιαγιά

μαμά αρκούδα

αρκουδάκι

Σκηνή 1η

Σκηνικό: Αυλή σπιτιού

Πρόσωπα: Παππούς, γιαγιά, Ηλίας, Ξανθούλα

Παππούς: Καλώς τα παιδιά!

Γιαγιά: Καλώς τα εγγονάκια μας.

Ηλίας: Γεια σου, γιαγιά. Γεια σου, παππού!

Ξανθούλα: Επιτέλους διακοπές στο χωριό!

Γιαγιά: Χαίρομαι πολύ που είστε κοντά μας. Θα περάσουμε άλλο ένα όμορφο καλοκαίρι. Σας περιμέναμε με ανυπομονησία.

Παππούς: Πώς ήταν το ταξίδι σας;

Ξανθούλα: Πολύ καλό. Όμως λίγο πριν στρίψουμε στον δρόμο για το χωριό, είδαμε μια τραυματισμένη αρκούδα στην άκρη του μεγάλου αυτοκινητόδρομου.

Ηλίας: Πρώτη φορά βλέπαμε αρκούδα. Ποπό, πόσο μεγάλη ήταν! Και είχε μια πολύ ωραία καφέ γούνα.

Γιαγιά: Τι έγινε με την αρκούδα; Σταμάτησε να τη βοηθήσει κανείς;

Ξανθούλα: Ναι, ήρθαν κάποιοι άνθρωποι από ένα Κέντρο που προστατεύει τις αρκούδες και την πήραν για να τη γιατρέψουν.

Παππούς: Α, ναι. Ήταν οι άνθρωποι που εργάζονται στο Κέντρο Προστασίας της Αρκούδας. Αυτοί βοηθούν τις αρκούδες που χρειάζονται φροντίδα και προστασία, για να επιβιώσουν και να μην εξαφανιστεί το είδος τους.

Σκηνή 2η

Σκηνικό: Δάσος

Πρόσωπα: Ξανθούλα, Ηλίας, αρκουδάκι

Ξανθούλα: Κοίτα, Ηλίας, πόσο μεγάλωσαν τα πεύκα!

Ηλίας: Ναι, κι η βελανιδιά. Δες τον κορμό της πόσο πάχυνε! Κάτι βλέπω μέσα.

Ξανθούλα: Ένας δρυοκολάπτης έφτιαξε τη φωλιά του μέσα στον κορμό της βελανιδιάς.

Ηλίας: Ξανθούλα, τι λες; Πάμε ως το ποταμάκι;

Ξανθούλα: Ας ξεκουραστούμε λίγο και μετά συνεχίζουμε. Έλα, κάθισε εδώ.

Ηλίας: Σσςς... Κάτι ακούω.

Ξανθούλα: Δεν είναι τίποτα. Το θρόισμα των φύλλων ακούγεται.

Ηλίας: Όχι, δεν είναι τα φύλλα των δέντρων.

Ξανθούλα: Μοιάζει σαν κάποιος να κλαίει.

Ηλίας: Αποκεί έρχεται ο θόρυβος. Πάμε να δούμε τι είναι.

Ξανθούλα: Ένα αρκουδάκι. Γιατί κλαις;

Αρκουδάκι: Έχασα τη μαμά μου και είμαι μόνο μου. Φοβάμαι.

Ηλίας: Μη φοβάσαι. Δε θα σου κάνουμε κακό. Να σε βοηθήσουμε θέλουμε.

Αρκουδάκι: Πώς θα με βοηθήσετε; Μπορείτε να βρείτε τη μαμά μου;

Ξανθούλα: Δε νομίζω ότι μπορούμε να βρούμε τη μαμά σου, αλλά τι θα έλεγες να σε πάρουμε μαζί μας στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς;

Αρκουδάκι: Όχι, δε θέλω να έρθω μαζί σας. Η μαμά μου μου έλεγε πως οι άνθρωποι δεν αγαπούν τις αρκούδες. Κάποιοι μάλιστα μας κάνουν κακό. Μας αιχμαλωτίζουν και μας πουλάνε σε τσίρκα.

Ηλίας: Εμείς αγαπάμε όλα τα ζώα και τις αρκούδες. Το ίδιο κι ο παππούς με τη γιαγιά. Δεν έχεις να φοβηθείς τίποτα. Κι όταν μεγαλώσεις, μπορείς να γυρίσεις πάλι στο δάσος.

Αρκουδάκι: Αν είναι έτσι, θα έρθω. Άλλωστε φοβάμαι μόνο μου στο δάσος. Κι έχω και μια πείνα! Έχω μέρες να φάω.

Ξανθούλα: Πάμε λοιπόν. Η γιαγιά θα έχει μαγειρέψει κάτι νόστιμο, όπως πάντα.

Σκηνή 3η

Σκηνικό: Αυλή σπιτιού

Πρόσωπα: Ξανθούλα, γιαγιά, Ηλίας, παππούς, αρκουδάκι

Ξανθούλα: Γιαγιά, παππού, κοιτάξτε ποιος είναι μαζί μας!

Γιαγιά: Α, ένα αρκουδάκι. Πού το βρήκατε;

Ηλίας: Στο δάσος. Ήταν μόνο του, γιατί έχασε τη μαμά του.

Ξανθούλα: Σκεφτήκαμε να το φιλοξενήσουμε, ώσπου να μεγαλώσει και να μπορεί να ζει μόνο του.

Παππούς: Πολύ καλά κάνατε. Μόνο του στο δάσος κινδυνεύει.

(Η γιαγιά βγαίνει κρατώντας ένα πιάτο με κεφτεδάκια.)

Γιαγιά: Ελάτε, είναι ώρα για φαγητό.

(Ο Μελένιος παίρνει ένα κεφτεδάκι από το πιάτο.)

Αρκουδάκι: Ποπό! Δεν έχω φάει πιο νόστιμο φαγητό. Τι είναι;

Ξανθούλα: Κεφτεδάκια από τα χέρια της γιαγιάς.

Ηλίας: Παππού, πού θα κοιμάται το αρκουδάκι;

Παππούς: Θα του φτιάξουμε ένα ξύλινο σπιτάκι. Θα βοηθήσετε κι εσείς, για να το ετοιμάσουμε γρήγορα.

Ξανθούλα: Τι θα λέγατε να δώσουμε ένα όνομα στο αρκουδάκι; Εγώ λέω να το φωνάζουμε Μπούμπη. Είχα ένα παιχνίδι-αρκουδάκι όταν ήμουνα μικρή και το φώναζα Μπούμπη.

Ηλίας: Νομίζω ότι θα του ταίριαζε ένα όνομα που θα δείχνει πόσο μεγάλο και δυνατό θα γίνει όταν μεγαλώσει. Εγώ προτείνω να το φωνάζουμε Ηρακλή.

Γιαγιά: Εγώ θα σας έλεγα να ρωτήσουμε το ίδιο το αρκουδάκι πώς θέλει να το φωνάζουμε.

Αρκουδάκι: Η μαμά μου με φώναζε Μελένιο, γιατί έλεγε ότι το τρίχωμά μου έχει το χρώμα του μελιού, αλλά και γιατί τρελαίνομαι για το μέλι.

Ξανθούλα: Μ' αρέσει το όνομά σου, Μελένιε. Πάμε τώρα να φάμε, γιατί μας περιμένει πολλή δουλειά μετά.

Σκηνή 4η

Σκηνικό: Βράδυ στην αυλή του σπιτιού

Πρόσωπα: Παππούς, Ξανθούλα, Ηλίας, Μελένιος

Παππούς: Δυστυχώς δεν προλάβαμε να ετοιμάσουμε το σπίτι του Μελένιου. Έτσι σήμερα θα κοιμηθεί στην αυλή.

Ξανθούλα: Κρίμα να κοιμηθεί μόνος του.

Ηλίας: Πώς σου φαίνεται η ιδέα να κοιμηθούμε κι εμείς στην αυλή, για να του κάνουμε παρέα;

Ξανθούλα: Ναι, πολύ ωραία. Θα κοιμηθούμε όλοι κάτω από τα αστέρια.

(Τα παιδιά παίρνουν τους υπνόσακούς τους και ξαπλώνουν να κοιμηθούν δίπλα στον Μελένιο.)

Ξανθούλα: Τι ωραία που είναι εδώ! Τα αστέρια είναι αμέτρητα. Νομίζω ότι αν απλώσω το χέρι μου θα τα πιάσω.

Ηλίας: Για κοιτάξτε! Νομίζω πως μερικά αστέρια δημιουργούν διάφορα σχήματα.

Παππούς: Άκουσα την κουβέντα σας και θέλω να σας πω ότι πολλά αστέρια μαζί αποτελούν έναν αστερισμό. Βλέπετε αυτήν εκεί την ομάδα αστεριών; Είναι ο αστερισμός της Μεγάλης Άρκτου και λίγο πιο πέρα μια άλλη ομάδα εφτά αστεριών αποτελούν τον αστερισμό της Μικρής Άρκτου. Ξέρετε τι σημαίνει άρκτος;

Ξανθούλα: Όχι.

Παππούς: Άρκτο ονόμαζαν οι αρχαίοι Έλληνες την αρκούδα.

Ξανθούλα: Και γιατί έδωσαν το όνομα της αρκούδας στους δύο αυτούς αστερισμούς;

Παππούς: Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν πλάσει πολλούς μύθους για όλα τα ουράνια σώματα. Έτσι έπλασαν και έναν μύθο για τους αστερισμούς της Μεγάλης και της Μικρής Άρκτου.

Ηλίας: Παππού, αν παρατηρήσουμε προσεχτικά, και οι δυο αστερισμοί σχηματίζουν το σώμα της αρκούδας.

Μελένιος: Μακάρι να τα άκουγε αυτά η μαμά μου. Θα χαιρόταν πολύ που δύο αστερισμοί έχουν το όνομά μας. Ποιος ξέρει πού να βρίσκεται τώρα;

Παππούς: Όπου και να βρίσκεται, σε νοιάζεται και σ' αγαπάει. Καληνύχτα σε όλους.

Σκηνή 5η

Σκηνικό: Η αυλή του σπιτιού

Πρόσωπα: Μελένιος, πελαργός

(Ο Μελένιος κάθεται στην αυλή του σπιτιού.)

Πελαργός: Γεια σου, αρκουδάκι.

Μελένιος: Γεια σου. Ποιος είσαι; Δεν έχω ξαναδεί πουλί σαν εσένα.

Πελαργός: Είμαι πελαργός και έχω τη φωλιά μου πάνω στο καμπαναριό. Εκεί μέσα βρίσκονται τα παιδιά μου, που δεν μπορούν ακόμη να πετάξουν και περιμένουν να τους πάω φαγητό. Γι' αυτό κατέβηκα εδώ. Ψάχνω να βρω κανένα σκουλήκι.

Μελένιος: Ο κήπος είναι γεμάτος σκουλήκια. Εύκολα θα βρεις φαγητό για τα παιδιά σου.

Πελαργός: Εσύ τι κάνεις εδώ; Δε ζεις στο δάσος; Μήπως σ' έχουν αιχμαλωτίσει οι άνθρωποι;

Μελένιος: Ζούσα με τη μαμά μου στο δάσος. Μια μέρα όμως, καθώς προσπαθούσαμε να περάσουμε έναν μεγάλο δρόμο, τη χτύπησε ένα αυτοκίνητο και την τραυμάτισε. Εγώ φοβήθηκα και έτρεξα μακριά. Έτσι έχασα τη μαμά μου. Ευτυχώς που με βρήκαν ύστερα από λίγες μέρες δυο παιδάκια και με έφεραν εδώ, όπου με φιλοξενούν.

Πελαργός: Για στάσου. Προχτές που πετούσα πάνω από ένα περιφραγμένο δάσος, είδα μερικές αρκούδες που τις φρόντιζαν κάποιοι άνθρωποι. Άκουσα λοιπόν να λένε για μια αρκούδα που βρήκαν τραυματισμένη στην άκρη του δρόμου.

Μελένιος: Η μαμά μου είναι αυτή. Ζει λοιπόν; Σε παρακαλώ, μπορείς να μου πεις πού βρίσκεται αυτό το μέρος;

Πελαργός: Είναι λίγο μακριά. Δε νομίζω ότι μπορείς να φτάσεις μόνος σου. Εκτός βέβαια αν ανέβεις στη ράχη μου και πετάξουμε μαζί ως εκεί.

Μελένιος: Θα σου χρωστώ ευγνωμοσύνη σε όλη μου τη ζωή αν το κάνεις αυτό για μένα.

Πελαργός: Έλα λοιπόν, τι στέκεσαι; Ανέβα στη ράχη μου. Κρατήσου καλά και μην κοιτάζεις κάτω για να μη ζαλιστείς.

(Ο πελαργός άπλωσε τις πτερούγες του και πέταξε στον ουρανό.)

Πελαργός: Εδώ σ' αυτό το δάσος ζει η μαμά σου. Ετοιμάσου να προσγειωθούμε.

Σκηνή 6η

Σκηνικό: Κέντρο Προστασίας της Αρκούδας

Πρόσωπα: Μελένιος, μαμά αρκούδα, κτηνίατρος, άνθρωπος του Κέντρου

Μελένιος: Μαμά, μαμά, πού είσαι;

Μαμά αρκούδα: Ω, το μικρό μου αρκουδάκι! Πόσο χαίρομαι που σε ξαναβρήκα! Είχα πιστέψει ότι σε έχασα για πάντα.

Μελένιος: Κι εγώ φοβόμουν πως δε θα σε ξανάβλεπα.

Μαμά αρκούδα: Όταν με χτύπησε το αυτοκίνητο, πίστεψα πως θα πέθαινα. Ευτυχώς όμως για μένα, υπάρχει το Κέντρο Προστασίας της Αρκούδας και οι άνθρωποί του που με βοήθησαν. Με πήραν από τον δρόμο και φρόντισαν το σπασμένο πόδι μου.

Μελένιος: Κι εγώ ήμουν πολύ τυχερός, γιατί με βρήκαν δύο παιδιά και με πήραν μαζί τους στο σπίτι. Εκεί με φιλοξένησαν, ώσπου έμαθα από τον πελαργό ότι βρίσκεσαι εδώ και τον παρακάλεσα να με φέρει.

Μαμά αρκούδα: Είμαστε λοιπόν πάλι μαζί χάρη στους ανθρώπους που μας αγαπάνε και μας φροντίζουν. (Εμφανίζονται οι άνθρωποι του Κέντρου.)

Κτηνίατρος: Όπως σας το έλεγα. Η αρκούδα δεν ήταν μόνη της όταν τη χτύπησε το αυτοκίνητο. Είχε μαζί της και το μικρό αρκουδάκι, που φοβήθηκε κι έφυγε.

Άνθρωπος του Κέντρου: Γι' αυτό φαινόταν τόσο λυπημένη.

Κτηνίατρος: Το πόδι της αρκούδας είναι τελείως καλά. Δε χρειάζεται πια να την κρατάμε εδώ. Η αποστολή μας τελείωσε. Πρέπει να αφήσουμε την αρκούδα και το μικρό της να επιστρέψουν στη φύση. Άλλωστε, μην ξεχνάτε ότι το μικρό αρκουδάκι πρέπει να εκπαιδευτεί από τη μαμά του, έτσι ώστε του χρόνου να μπορεί να ζήσει μόνο του.

Άνθρωπος του Κέντρου: Ναι, έχεις δίκιο. Αύριο κιόλας θα τους αφήσουμε ελεύθερους στο δάσος.

Σκηνή 7η

Σκηνικό: Δάσος

Πρόσωπα: Μαμά αρκούδα, Μελένιος

(Ο Μελένιος και η μαμά του προχωρούν στο δάσος.)

Μαμά αρκούδα: Πρώτα πρώτα, πρέπει να ψάξουμε να βρούμε την τροφή μας.

Μελένιος: Πού θα ψάξουμε; Δε βλέπω τίποτα εδώ γύρω.

Μαμά αρκούδα: Εμείς οι αρκούδες έχουμε πολύ αναπτυγμένη όσφρηση. Αυτό μας βοηθάει να βρίσκουμε εύκολα την τροφή μας. Στάσου και μύρισε καλά τον αέρα.

(Ο Μελένιος μυρίζει δυνατά και προς όλες τις κατευθύνσεις.)

Μαμά αρκούδα: Λοιπόν, μυρίζεις κάτι;

Μελένιος: Όχι.

Μαμά αρκούδα: Έλα μαζί μου. Κάπου εκεί ανάμεσα σ' αυτούς τους θάμνους υπάρχουν αγριοφραουλιές.

Μελένιος: Απορώ πώς ήξερες ότι εδώ υπάρχουν φράουλες, αφού δε φαίνονταν καθόλου.

Μαμά αρκούδα: Σιγά σιγά θα μάθεις κι εσύ να αναγνωρίζεις τις μυρωδιές της φύσης και να εντοπίζεις πού υπάρχει τροφή. Κοίτα εδώ. Μια φωλιά μυρμηγκιών. Τα μυρμηγκία είναι από τα αγαπημένα μας φαγητά.

Μελένιος: Τρελαίνομαι για μυρμηγκία.

Μαμά αρκούδα: Σε λίγο ο ήλιος θα δύσει. Πρέπει να φροντίσουμε να φτιάξουμε μια φωλιά για να περάσουμε το βράδυ.

Μελένιος: Πώς θα τη φτιάξουμε;

Μαμά αρκούδα: Βλέπεις αυτούς εδώ τους θάμνους; Είναι ό,τι μας χρειάζεται για να φτιάξουμε τη φωλιά μας. Θα κόψουμε μερικά από τα χαμηλά κλαδιά και στο βαθούλωμα που θα σχηματιστεί θα στρώσουμε ξερά φύλλα. Σε τόσο μαλακό στρώμα δεν έχεις κοιμηθεί ως τώρα.

Σκηνή 8η

Σκηνικό: Δάσος

Πρόσωπα: Μελένιος, Ξανθούλα, Ηλίας, μαμά αρκούδα

(Ο ήλιος προβάλλει στον ουρανό και ο Μελένιος με τη μαμά του ξυπνάει.)

Μελένιος: Είδα ένα πολύ ωραίο όνειρο, μαμά. Ονειρεύτηκα ότι βρισκόμουν στο σπίτι με την Ξανθούλα και τον Ηλία. Πόσο θα ήθελα να τους ξαναδώ!

Μαμά αρκούδα: Αν το θέλεις τόσο πολύ, θα περάσουμε να τους δούμε και να τους χαιρετήσουμε. Άλλωστε, θέλω και να τους ευχαριστήσω που σε φιλοξένησαν τόσες μέρες.

Μελένιος: Ναι, ναι, να πάμε!

(Παίρνουν το μονοπάτι για το χωριό.)

Μελένιος: Κοντεύει μεσημέρι και η κοιλιά μου γουργουρίζει από την πείνα.

Μαμά αρκούδα: Κάνε υπομονή, κάτι θα βρούμε να φάμε και σήμερα.

Μελένιος: Α, να μια κυφέλι. Κι άλλες πιο πέρα.

Μαμά αρκούδα: Μην πας εκεί, πρόσεχε! Είναι πολύ επικίνδυνο. Μπορεί να εμφανιστεί κάποιος μελισσοκόμος, και τότε αλίμονό μας.

Μελένιος: Τρελαίνομαι για το μέλι και πεινάω πολύ.

Μαμά αρκούδα: Κάνε λίγη υπομονή. Κάτι θα βρούμε να φάμε.

Σκηνή 9η

Σκηνικό: Η αυλή του σπιτιού

Πρόσωπα: Ξανθούλα, Ηλίας, Μελένιος, μαμά αρκούδα

Ξανθούλα: Ηλία, έλα γρήγορα, ο Μελένιος γύρισε!

Ηλίας: Δεν είναι μόνος του, μια μεγάλη αρκούδα ακολουθεί πίσω του.

Μελένιος: Μη φοβάστε, είναι η μαμά μου, τη βρήκα. Δεν είναι υπέροχο;

Ξανθούλα: Και βέβαια! Χαιρόμαστε πολύ για σένα. Τώρα όμως πρέπει να φτιάξουμε ένα μεγαλύτερο σπίτι για να χωράει και η μαμά σου.

Μαμά αρκούδα: Σ' ευχαριστώ που με σκέφτηκες. Δεν μπορούμε όμως να μείνουμε μαζί σας. Σπίτι μας είναι το δάσος κι εκεί θα πάμε να φτιάξουμε τη φωλιά μας. Σε λίγες μέρες το καλοκαίρι θα φύγει και θα έρθει το φθινόπωρο. Είναι η εποχή που εμείς οι αρκούδες προετοιμαζόμαστε για τον χειμερινό μας λήθαργο.

Ηλίας: Πώς προετοιμάζεστε;

Μαμά αρκούδα: Ψάχνουμε να βρούμε μεγάλες ποσότητες τροφής για να φάμε, έτσι ώστε να έχουμε αποθέματα όταν έρθει ο χειμώνας και πέσουμε σε λήθαργο. Μετά θα μπούμε στη φωλιά μας κι εκεί θα περάσουμε όλο τον χειμώνα.

Ξανθούλα: Κι εμείς θα φύγουμε για την πόλη, γιατί σε λίγο θα ανοίξουν τα σχολεία. Όμως του χρόνου το καλοκαίρι θα ξανάρθουμε στο χωριό. Θα θέλαμε να σας ξαναβρούμε, αν βέβαια το θέλετε κι εσείς.

Μελένιος: Φυσικά και θέλω να σας ξαναδώ. Γεια σας, και θα περιμένω με ανυπομονησία το επόμενο καλοκαίρι.

Μαμά αρκούδα: Γεια σας, και ευχαριστώ που φροντίσατε τον Μελένιο.

Ξανθούλα: Γεια σας. Χάρη σ' εσένα, Μελένιε, περάσαμε ένα υπέροχο και τόσο διαφορετικό καλοκαίρι.